

SOTURI- KISSAT

PIMEYDEN HETKI

ENNUSTUSTEN ALKU

6

ERIN HUNTER

WSOY

*Tämä kirja on omistettu Vicky Holmesille ja Matt Haslumille, jotka auttoivat löytämään Tulisydämen kohtalon. Kiitos.
Erityiskiitokset Cherith Baldrylle.*

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #6: THE DARKEST HOUR

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #6: THE DARKEST HOUR

Text copyright © Working Partners Limited 2004

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Vesa-Matti Pajja ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2011

Kaksijalan silmin -kartan suomennos Nana Sironen

ISBN 978-951-0-49567-4

Painettu EU:ssa

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – komea kellanpunainen kolli; VATUKKATASSUN mestari
Varapäällikkö	VALKOMYRSKY – suuri valkoinen kolli
Parantaja	TUHKAMARJA – tummanharmaa naaras
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) MUSTARAITA – solakka, mustaharmaa raidallinen kolli; LEHVÄTASSUN mestari PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras; OKATASSUN mestari SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli; KELTATASSUN mestari TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli; SAARNITASSUN mestari HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli HALLATURKKI – kaunis valkoinen naaras, jolla on siniset silmät KULTAKUKKA – vaalean kellanpunainen naaras PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) OKATASSU – kullanuskea raidallinen kolli LEHVÄTASSU – naaras, jolla on vaaleanharmaa turkki ja tummempia juovia; silmät ovat vaaleanvihreät SAARNITASSU – kolli, jolla on vaaleanharmaa turkki ja tummempia juovia; silmät ovat tummansiniset

	VATUKKATASSU – tummanruskea raidallinen kolli; silmät ovat meripihkanväriset
	KELTATASSU – kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on vihreät silmät
	IRVINAAMA – naaras, jolla on valkoinen turkki ja kellanpunaisia läiskiä
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) PAJUTURKKI – erittäin vaalean harmaa naaras, jolla on epätavalliset siniset silmät
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) YKSISILMÄ – vaaleanharmaa naaras; Myrskyklaanin vanhin kissa; käytännössä sokea ja kuuro PIKKUKORVA – harmaa kissa, jolla on erittäin pienet korvat; Myrskyklaanin vanhin kolli KIRJOHÄNTÄ – nuorempana kaunis kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on kauniin kirjava turkki PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen naaras

VARJOKLAANI

Päällikkö	TIKERITÄHTI – suuri, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet; entinen Myrskyklaanin jäsen
Varapäällikkö	MUSTAJALKA – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät; entinen kulkukissa
Parantaja	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli JÄRKÄLE – laiha harmaa kolli; entinen kulkukissa RUOSTETURKKI – tumman punaruskea naaras; entinen kulkukissa; SETRITASSUN mestari

ROSOHAMMAS – valtavan suuri raidallinen kolli,
entinen kulkukissa; **PIHLAJATASSUN** mestari
Kuningattaret **UNIKONVARSI** – pitkäjalkainen vaaleanruskea
raidallinen naaras

TUULIKLAANI

Päällikkö **PITKÄTÄHTI** – mustavalkoinen kolli, jolla on
erittäin pitkä häntä
Varapäällikkö **JALKAPUOLI** – musta kolli, jolla on vääntynyt jalka
Parantaja **KAARNAKASVO** – lyhythäntäinen ruskea kolli
Soturit **MUTAKYNSI** – täplikäs tummanruskea kolli
SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli
LOVIKORVA – raidallinen kolli
YKSIVIIKSI – ruskea raidallinen kolli; **TAKIAISTASSUN**
mestari
VINHAPURO – vaaleanharmaa raidallinen naaras
Kuningattaret **SAARNIJALKA** – harmaa naaras
AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen naaras
VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras

JOKIKLAANI

Päällikkö **LEOPARDITÄHTI** – epätavallisen täplikäs kullan-
keltainen naaras
Varapäällikkö **KIVITURKKI** – harmaa kolli, jolla on taisteluiden
arpeuttamat korvat; **MYRSKYTASSUN** mestari
Parantaja **MUTATURKKI** – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli

Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli; AAMUTASSUN mestari VARJOTURKKI – hyvin tummanharmaa naaras USVAJALKA – tummanharmaa naaras, jolla on siniset silmät; SULKATASSUN mestari KURNUMAHA – tummanruskea kolli
Kuningattaret	SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras

VERIKLAANI

Päällikkö	RUOSKA – pieni musta kolli, jolla on yksi valkoinen käpälä
Varapäällikkö	RUOTO – suunnattoman suuri mustavalkoinen kolli

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä
KORPPITASSU – hoikka musta kolli, jolla on valkoinen hännänpää; asuu Ohran kanssa maatilalla
PRINSESSA – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on tunnusomaisen valkoinen rinta ja valkoiset tassut; kotikisu
SOTTA – pulska, ystävällinen mustavalkoinen kotikisu, joka asuu talossa metsän reunalla

ESINÄYTÖS

TASAINEN VESISADE ROPISI kovalle mustalle Ukkospolulle, joka halkoi kaksijalkojen kivipesien loputonta rivistöä. Sitä pitkin huristi harvakeen hirviöitä, ja yksinäinen kaksijalka harppoi sen reunalla kiiltävään turkkiinsa kääriytyneenä.

Kulman takaa pujahti äänettömästi kaksi kissaa. He pysyttelivät seinien vieressä, missä varjot olivat syvimpiä. Etummaisena kulki hontelo harmaa kolli, jonka toinen korva oli repaleinen ja jonka silmissä oli kirkas, tarkkaavainen katse. Sade sai hänen turkkinsa näyttämään tummalta, ja hän kiili likomärkänä viimeistä karvaa myöten.

Hänen takanaan hiipi valtavan suuri raidallinen kolli, jolla oli suunnattoman leveät lavat ja jonka lihakset väreilivät sulavasti sateen kasteleman turkin alla. Hänen meripihkanväriset silmänsä kiiluivat räikeässä valossa, ja hänen katseensa pälyili sinne tänne, aivan kuin hän olisi odottanut väijytystä.

Hän pysähtyi paikkaan, missä kaksijalkojen pesän sisäänkäynti tarjosi hieman sateensuojaa, ja murisi: ”Onko vielä pitkä matka? Tämä paikka löyhkää.”

Harmaa kolli vilkaisi taakseen. ”Olemme melkein perillä.”

”Parasta, että olet oikeassa.” Tummanruskea raidallinen kissa irvisti ja jatkoi matkaa. Hän heilautti ärsyyntyneesti korviaan karistaakseen niistä sadepisaroihin. Hänen päälleen lankesi häikäisevää keltaista valoa, ja hän säpsähti, kun ärjyvä

hirviö ilmestyi kulman takaa ja nostatti vanavedessään likaisen hyökyaallon, joka lemusi kaksijalkojen jätteilä. Kissa ärähti, kun vettä tulvahti hänen kápälilleen, ja pärskeet kastelivat hänen turkkinsa.

Kaikki Kaksijalkalassa inhotti häntä: kova maa hänen polkuanturoidensa alla, hirviöiden katku joka sekoittui niiden vatsassa matkustavien kaksijalkojen löyhkään, vieraat äänet ja ennen kaikkea tieto siitä, että hän ei selviäisi ilman opasta. Raidallinen kissa ei ollut tottunut luottamaan kehenkään. Metsässä hän tunsi jokaisen puun, jokaisen puron ja jokaisen kaninkolon. Häntä pidettiin kaikkien klaanien väkevimpänä ja vaarallisimpana soturina. Nyt hänen harjaantuneista taidoistaan ja aisteistaan ei ollut mitään hyötyä. Hän tunsi olevansa kuuro, sokea ja rampa, ja hänen täytyi alistua seuraamaan toveriaan kuin emonsa perässä kipittävä pentu.

Se olisi kuitenkin vaivan arvoista. Raidallisen kissan viikset värähtivät innosta. Hän oli jo polkaissut käyntiin suunnitelman, joka tekisi hänen katkerimmista vihollisistaan avutonta riistaa heidän omalla reviirollään. Kun koirat iskisivät, kukaan ei osaisi epäillä, että niitä oli houkuteltu ja ohjailtu jokaisella askeleella. Ja nyt, jos kaikki vain sujuisi suunnitelman mukaan, retki Kaksijalkalaan antaisi hänelle kaiken, mistä hän oli ikinä haaveillut.

Harmaa kissa opasti hänet polulle ja ylitti avonaisen kentän missä haisi kaksijalkojen hirviöiltä, ja luonnottoman oranssit valot saivat vesilätäköt välkehtimään värikkäinä. Opas pysähtyi kapean kujan suulle ja raotti leukojaan tutkiakseen ilmassa leijuvia tuoksuja.

Raidallinen kissa pysähtyi ja teki samoin. Mätänevän kaksijalkojen ruoan haju sai hänet nuolemaan huuliaan inhosta. ”Onko tämä se paikka?” hän kysyi.

”Tämä se on”, harmaa soturi vastasi kireästi. ”Kuulehan – muista mitä sanoin. Kissa jonka pian tapaamme hallitsee monia muita. Meidän täytyy kohdella häntä kunnioittavasti.”

”Järkäle, oletko unohtanut, kuka olen?” Raidallinen kissa otti askeleen eteenpäin niin, että kohosi selvästi toveriaan korkeammalle.

Laiha harmaa kissa luimisti korviaan. ”En, Tiikeritähti. En ole unohtanut. Mutta täällä et ole klaanipäällikkö.”

Tiikeritähti murahti. ”Jatketaan sitten”, hän ärisi.

Järkäle kääntyi kujalle. Hän pysähtyi kuin seinään muutama askeleen päähän, kun valtava hahmo tukki heidän tiensä.

”Kuka siellä?” Varjoista astui leveälapainen mustavalkoinen kissa. Sade oli liimannut hänen turkkinsa ihoon ja paljasti vahvojen lihasten muodon. ”Kertokaa keitä olette. Täällä ei pidetä muukalaisista.”

”Tervehdys, Ruoto”, harmaa soturi maukui vakaalla äänellä. ”Muistatko minut?”

Mustavalkoinen kolli siristi silmiään eikä vastannut heti. ”Järkäle. Vai olet sinä tullut takaisin”, hän maukui lopulta. ”Sanoit lähteväsi metsään paremman elämän toivossa. Mitä sinä täällä teet?”

Hän otti askeleen eteenpäin, mutta Järkäle pysyi paikoillaan ja upotti kyntensä kaltevaan maahan. ”Meillä on asiaa Ruoskalle.”

Ruoto päästi tuhaduksen. Se oli puoliksi halveksuntaa, puoliksi naurua. ”Vaikea uskoa, että Ruoska haluaisi tavata sinut. Ja kuka tuo mukanasi on? *Häntä* minä en tunnista.”

”Nimeni on Tiikeritähti. Tulin metsästä neuvottelemaan päällikkönne kanssa.”

Ruodon vihreiden silmien katse siirtyi Tiikeritähdestä Järkäleeseen ja takaisin. ”Mitä te hänestä haluatte?” hän tivasi.

Tiikeritähden meripihkanvärinen katse loimotti kuin kaksijalkojen valot, jotka heijastuivat kiiltävän märliltä kiviltä heidän ympärillään. ”Keskustelen siitä itse päällikön, en hänen rajapartionsa kanssa.”

Ruoto paljasti kyntensä ja pörhisti turkkiaan, mutta Järkäle tunkeutui nopeasti heidän väliinsä. ”Ruoskan täytyy kuulla sanottavamme”, hän intti. ”Tämä voi koitua meidän kaikkien eduksi.”

Ruoto empi lyhyen tovin. Sitten hän väisti taaksepäin ja antoi tietä Järkäleelle ja Tiikeritähdelle. Hänen vihamielinen katseensa sai heidän turkkinsa kuumoittamaan, mutta hän pysyi vaiti.

Nyt Tiikeritähti siirtyi etummaisiksi ja eteni varovaisin askelin, kun valo takana hiipui. Heidän kummallakin puolellaan olevien roskakasojen takana näkyi kiiluvia silmiä, kun laihoja kissoja luikki kahden tunkeilijan rinnalla. Tiikeritähden lihakset kiristyivät. Jos tapaaminen menisi mönkään, hän voisi joutua taistelemaan tiensä ulos.

Kujan pään tukki seinä. Tiikeritähti katseli ympärilleen ja koetti tunnistaa näiden Kaksijalkalan asukkien päällikön. Hän odotti vieläkin rotevampaa kissaa kuin leveälapainen Ruoto, ja lopulta hänen katseensa pyyhkäisi paikkaa, missä pieni musta kissa kyyristeli hämyisessä oviaukossa.

Järkäle tönäisi häntä ja nyökkäsi kohti mustaa kissaa. ”Ruoska on tuolla.”

”Onko *tu* Ruoska?” Tiikeritähden epäuskoinen huudahdus kajahti sateen kohinan yläpuolelle. ”Hänhän ei ole oppilasta suurempi!”

”Shh!” Hätäennus leimahti Järkäleen silmiin. ”Tämä ei välttämättä ole klaani sellaisena kuin me sanan käsittämme, mutta nämä kissat ovat valmiita tappamaan päällikkönsä käsystä.”

”Näyttää siltä, että olen saanut vieraita.” Mustan kissan äänessä oli terävä, kimakka sointi, joka toi mieleen särkyvän jään. ”En uskonut näkeväni sinua enää, Järkäle. Kuulin, että olit muuttanut metsään.”

”Pitää paikkansa”, Järkäle vastasi.

”Mitä asiaa sinulla sitten tänne on?” Ruoskan äänessä häivähti hienon hienoa murinaa. ”Oletko muuttanut mielesi ja yrität ryömiä takaisin? Luuletko, että kelpuutan sinut tänne?”

”En luule, Ruoska.” Järkäle kohtasi mustan kissan jäänsinisen katseen. ”Metsässä on hyvä elää. Siellä on paljon tuoresaalista, ei lainkaan kaksijalkoja –”

”Tuskinpa tulit ylistämään metsän auvoja”, Ruoska keskeytti hänet hännänheilautuksella. ”Oravat asuvat puiden joukossa, eivät kissat.” Hän siristi silmiään, jotka hehkuivat kalvakasti. ”Mitä siis haluat?”

Tiikeritähti astui esiin ja tönäisi harmaan soturin tieltään. ”Olen Tiikeritähti, Varjoklaanin päällikkö”, hän murisi, ”ja minulla on ehdotus.”

LUKU 1

KALPEAT VALONSÄTEET SIIVILÖITYVÄT lehdettömien puiden läpi, kun Tulisydän kantoi päällikköään tämän viimeiselle lepopaikalle. Ruumiin niskanahka tiukasti hampaissaan hän palasi samaa reittiä, jota pitkin Myrskyklaanin urheat soturit olivat houkutelleet koiralauman rotkolle ja syösseet sen tuhoonsa. Koko hänen kehonsa tuntui turralta, ja hänen päässään kieppui, kun hän alkoi todella ymmärtää, että Sinitähti oli kuollut.

Ilman päällikköä koko metsä tuntui erilaiselta, jopa oudommalta kuin sinä päivänä, kun Tulisydän oli astunut ensimmäistä kertaa metsään kotikisuna. Mikään ei ollut todellista; hänestä tuntui kuin puut ja kivet voisivat hetkenä minä hyvänsä haihtua usvan lailla. Kaikkialla vallitsi läpätunke maton, luonnoton hiljaisuus. Tulisydän ymmärsi mielensä järkevässä sopukassa, että metelöivä koiralauma oli säikäyttänyt kaiken riistan tiehensä, mutta ahdingon otteessa hänestä tuntui siltä, kuin itse metsä olisi seisahtunut suremaan Sinitähteä.

Rotkon tapahtumat toistuivat hänen mielessään yhä uudelleen ja uudelleen. Hän näki jälleen koiralauman johtajan ammottavan kidan ja tunsi sen terävät hampaat niskanahassaan. Hän muisteli, miten Sinitähti oli ilmestynyt kuin tyhjästä, heittäytynyt koiran kimppuun ja ajanut sen rotkon reunan yli jokeen – ja pudonnut itse samalla. Tulisydän säpsähti jälleen ajatusta jääkylmästä vedestä, johon hän oli hypännyt

pelastaakseen hukkuvan päällikkönsä. He olivat kamppailleet epätoivoisesti virtaa vastaan, kunnes kaksi Jokiklaanin soturia, Usvajalka ja Kiviturkki, olivat saapuneet auttamaan heitä.

Kaikkein parhaiten Tulisydän muisti tyrmistyksensä ja epäuskonsa, kun hän oli kumartunut päällikkönsä ylle joenpenkällä ja huomannut, että tämä oli uhrannut viimeisen henkensä pelastaakseen hänet ja koko muun Myrskyklaanin koiralauman kynsistä.

Kun hän kantoi Sinitähden ruumista kotiin yhdessä Usvajalan ja Kiviturkin kanssa, hän pysähtyi yhtenä haistelemaan ilmaa tuoreiden koiranjalkien varalta. Hän oli jo käkenyt ystävänsä Harmaaraidan tiedustelemaan maastoa reitin kummaltakin puolelta ja etsimään merkkejä siitä, oliko Myrskyklaanin satureita jäänyt koirien uhriksi, kun he olivat paenneet vimmittua vauhtia kohti rotkoa. Tulisydämen huojennukseksi he eivät olleet löytäneet vielä mitään.

Tulisydän kiersi karhunvatukkapensaan, laski elottoman päällikkönsä jälleen maahan ja kohotti päätään maistellakseen ilmaa. Hän oli kiitollinen, kun tunnisti ainoastaan puhtaita metsän tuoksuja. Kotvan kuluttua Harmaaraita ilmestyi kuihtuneen sananjalkamättään takaa.

”Kaikki hyvin”, hän ilmoitti. ”Löysin rutkasti tallottuja kasveja, mutta siinä kaikki.”

”Hyvä”, Tulisydän maukui. Hänen toivonsa heräsi, että rotkolta säästyneet koirat olivat luikkineet pakoon ja että metsä kuului taas neljälle villikissaklaanille. Hänen oma klaaninsa oli joutunut kestäämään kolme hirvittävää kuuta, joiden aikana siitä oli tullut riistaa omalla reviirillään. Se oli kuitenkin jäänyt henkiin. ”Jatketaan matkaa. Haluan varmistaa, että leiri on turvallinen, ennen kuin klaani palaa kotiin.”

Hän ja Jokiklaanin soturit tarttuivat taas Sinitähden ruumiiseen ja lähtivät kantamaan sitä puiden halki. Leirin sisään-

käynnille laskeutuvan jyrkänteen harjalla Tulisydän pysähtyi. Hän jäi hetkeksi muistelemaan saman päivän aamunkoittoa, kun hän oli lähtenyt klaaninsa satureiden kanssa seuraamaan kuolleiden jänisten ketjua, jonka avulla Tiikeritähti oli houkutellut koirat Myrskyklaanin leiriin. Ketjun päästä oli löytynyt kuolleena lempeä kuningatar Juovanaama, joka oli otettu kylmästi hengiltä, jotta julmat koirat olisivat päässeet kissanveren makuun. Nyt kaikki näytti kuitenkin rauhalliselta, ja kun Tulisydän maistoi ilmaa uudemman kerran, hän erotti vain leiristä kantautuvia kissan tuoksua.

”Pysykää siinä”, hän maukui. ”Käyn katsomassa.”

”Minä tulen mukaan”, Harmaaraita tarjoutui oitis.

”Ei.” Puhuja oli Kiviturkki. Hän ojensi häntänsä harmaan soturin eteen. ”Minusta Tulisydämen on parasta tehdä se yksin.”

Tulisydän väläytti Jokiklaanin varapäällikölle kiitollisen katseen ja alkoi kavuta alas jyrkännettä. Hän oli höristänyt korvansa havaitakseen kaikki uhkaavat äänet, mutta omituinen hiljaisuus piti metsää yhä vallassaan.

Kun Tulisydän saapui piikkihernetunnelista aukiolle, hän pysähtyi tähyilemään ympärilleen. Oli mahdollista, että yksi tai useampi koirista ei ollut lähtenyt lainkaan rotkolle, tai että Tiikeritähti oli määrännyt Varjoklaanin satureita valtaamaan leirin. Mutta ääntäkään ei kuulunut. Tulisydämen turkkia kihelmöi, kun hän näki leirin epätavallisen autiona, mutta vaarasta ei näkynyt merkkejä, ja koirien ja Varjoklaanin hajut loistivat yhä poissaolollaan.

Hän tarkisti ripeästi pesät ja pentutarhan varmistakseen, että leiri oli turvassa. Muistot heräsivät väkisinkin: klaanin hätäännys, kun hän oli kertonut koirista; rinnassa jyskyttävä kauhu, kun hän oli paennut metsän halki johtajakoiran kuuma hengitys niskassaan. Suurkiven juurella Tulisydän jäi kuun-

telemaan puissa kuiskivaa tuulta. Hän palasi aikaan, jolloin Tiikeritähti oli seissyt juuri samalla paikalla ja kuunnellut pää pystyssä, kun hänen petoksensa laajuus oli paljastettu kaikille. Tumma soturi oli vannonut sammumatonta kostonhimoa, kun hänet häädettiin reviiriltä, ja Tulisydän oli varma, että verenhimoinen aie usuttaa koiralauma Myrskyklaanin kimppuun ei jäisi hänen viimeiseksi yritykseksen täyttää valansa.

Viime töikseen Tulisydän kulki varovaisin askelin saniaistunnelin kautta Tuhkamarjan pesälle. Hän kurkisti sisään ja näki parantajan lääkeyrtit siistissä rivissä seinää vasten. Hän tempautui entistäkin väkevempien muistojen valtaan, kun ajatteli Täplälehteä ja Keltahammasta, jotka olivat olleet Myrskyklaanin parantajia ennen Tuhkamarjaa. Tulisydän oli rakastanut kumpaakin, ja hyökyaallon lailla palaava kaiho sekoittui suruun päällikön puolesta.

Sinitähti on kuollut, hän kertoi heille ajatuksissaan. *Onko hän nyt teidän luonanne Tähtiklaanissa?*

Hän palasi saniaistunneliin ja nousi jyrkänteen harjalle. Harmaaraita seisoj vartiassa, kun Usvajalka ja Kiviturkki sukivat lempeästi päällikön ruumista.

”Kaikki on kunnossa”, Tulisydän ilmoitti. ”Harmaaraita, voit lähteä heti Aurinkokiville. Kerro klaanille, että Sinitähti on kuollut, mutta älä mitään muuta. Selitän kaiken, kunhan näen heidät itse. Sano vain, että nyt on turvallista palata kotiin.”

Harmaaraidan katse kirkastui. ”Hetä paikalla, Tulisydän.” Hän kiepahti kannoillaan ja pinkoi metsään kohti Aurinkokiviä, missä klaanin jäsenet olivat piilotelleet sillä aikaa, kun koirat olivat seuranneet Tiikeritähden luomaa jäniksenverivainua heidän leiriinsä.

Sinitähden ruumiin viereen kyyristynyt Kiviturkki kehräsi hyväntuulisesti. ”Helppo huomata, kenelle Harmaaraita on uskollinen”, hän huomautti.

”Niin on”, Usvajalka tunnusti. ”Kukaan ei oikeasti uskonut, että hän pysyisi Jokiklaanissa.”

Harmaaraita oli saanut pentuja Jokiklaanin kuningattaren kanssa ja oli asunut jonkin aikaa heidän luonaan, mutta hänen sydämensä ei ollut hylännyt Myrskyklaania. Kun hänet oli pakotettu kohtaamaan syntymäklaaninsa taistelussa, hän oli päättänyt pelastaa Tulisydämen hengen, ja Jokiklaanin päällikkö Leoparditähti oli karkottanut hänet klaanista. Tuon rangaistuksen myötä, Tulisydän pohti, harmaa soturi oli saanut vapauden palata sinne, minne todella kuului.

Tulisydän nyökkäsi kiitoksensa Jokiklaanin satureille ja tarttui jälleen Sinitähteen. Kolmikko keinotteli ruumiin jyrkännettä pitkin aina leiriin saakka. Lopulta he saattoivat laskea päällikön Suurkiven alla sijaitsevaan pesäänsä, minne hän jäisi, kunnes klaani olisi lausunut hyvästinsä ja haudannut hänet kaikella sillä arvokkuudella, jonka niin viisas ja jalo päällikkö ansaitsi.

”Kiitos avustanne”, Tulisydän maukui Jokiklaanin satureille. Hän harkitsi hetken seuraavia sanojaan, sillä ymmärsi kutsun merkityksen liiankin hyvin. ”Haluaisitteko jäädä Sinitähden hautausmaailaisuuteen?” hän jatkoi.

”Antelias ehdotus”, Kiviturkki vastasi. Hän paljasti vain vähän hämmästyttään siitä, että Tulisydän oli valmis päästämään kilpailevan klaanin jäseniä niin yksityisiin menoihin. ”Meillä on kuitenkin tehtävää omassa klaanissamme. Meidän on aika palata kotiin.”

”Kiitos, Tulisydän”, maukui Usvajalka. ”Sanasi merkitsevät meille paljon. Mutta klaanisi ihmettelisi, jos jäisimme tänne. Se ei taida tietää, että Sinitähti oli emomme, vai mitä?”

”Ei niin”, Tulisydän tunnusti. ”Vain Harmaaraita tietää. Mutta Tiikeritähti kuuli, mitä te puhuitte Sinitähden kanssa

jo... joenrannalla. Teidän on syytä varautua siihen, että hän kertoo kaiken seuraavassa kokoontumisessa.”

Kiviturkki ja Usvajalka vaihtoivat katseita. Sitten Kiviturkki kamposi itsensä jaloilleen. Hänen siniset silmänsä hehkuivat uhmaa. ”Antaa Tiikeritähden kertoa, mitä huvittaa”, hän maukui. ”Paljastan itse totuuden Jokiklaanille vielä tämän päivän aikana. Emme häpeä emoamme. Hän oli jalo päällikkö – ja isämme oli suuri varapäällikkö.”

”Niin”, Usvajalka yhtyi. ”Kukaan ei voi kiistää sitä, vaikka he olivatkin kotoisin eri klaaneista.”

Heidän rohkeutensa ja päättäväisyytensä muistutti Tulisydäntä heidän emostaan Sinitähdestä. Tämä oli luovuttanut Usvajalan ja Kiviturkin heidän isälleen, Jokiklaanin varapäällikölle Tammisydämelle, ja sisarukset olivat varttuneet siinä uskossa, että olivat syntyperäisiä Jokiklaanin jäseniä. Kun totuus oli selvinnyt heille, he olivat alkaneet vihata Sinitähteä, mutta tänä aamuna, kun hän oli virunut kuolemaisillaan joenrannalla, he olivat löytäneet sydämistään voimaa antaa hänelle anteeksi. Murheensa keskellä Tulisydäntä lohdutti sanoinkuvaamattoman paljon, että päällikkö oli saanut pentujensa hyväksynnän, ennen kuin poistui Tähtiklaanin luo. Yksin Tulisydän koko Myrskyklaanista tiesi, kuinka paljon Sinitähti oli kärsinyt joutuessaan katsomaan sivusta, kun he olivat kasvaneet vieraassa klaanissa.

”Kunpa olisimme tunteneet hänet paremmin”, Kiviturkki maukui surullisesti, ikään kuin olisi lukenut Tulisydämen ajatukset. ”Sinulla oli onnea, kun sait varttua hänen klaanissaan ja olla hänen varapäällikkönsä.”

”Tiedän.” Tulisydän katsoi murheissaan siniharmaata naarasta, joka makasi hievahtamatta aukion hiekkaisella maalla. Sinitähti näytti pieneltä ja avuttomalta nyt, kun hänen ylväs

henkensä oli jättänyt hänen ruumiinsa ja lähtenyt metsästä-mään Tähtiklaanin kanssa.

”Saammeko hyvästellä hänet keskenämme?” Usvajalka tiedusteli varovasti. ”Ihan vain lyhyesti.”

”Tietysti”, Tulisydän vastasi. Hän asteli ulos pesästä ja antoi Kiviturkin ja Usvajalan kumartua Sinitähden ruumiin viereen, jotta he voisivat vaihtaa kieliä emonsa kanssa ensimmäistä ja viimeistä kertaa.

Suurkiveä kiertäessään hän kuuli piikkihernetunnelista lähestyvien kissojen ääntä. Hän kiihuhti katsomaan ja näki Hallaturkin ja Pilkkuhännän, jotka hiipivät arasti aukiolle. He epäröivät hetken tunnelin suojassa, ennen kuin rohkenivat astua leiriin. Saniaisturkki ja Kultakukka seurasivat heitä yhtä varovaisin askelin.

Suru vihlaasi Tulisydämen rinnassa, kun hän näki, että hänen klaanitoverinsa joutuivat pelkäämään omaa kotiaan, ja hän alkoi etsiä katseellaan yhtä tiettyä soturia – Hiekkamyrskyä, vaaleanoranssia naarasta, jota hän rakasti. Hänen täytyi saada tietää, että Hiekkamyrsky ei ollut loukkaantunut ratkaisevan tärkeässä tehtävässään houkutella koiralauma pois leiristä.

Tulisydämen katse osui hänen omaan siskonpoikaansa, Pilvihäntään; valkoinen soturi saattoi keskittyneesti Irvi-naamaa, nuorta kissaa joka oli saanut hirvittäviä vammoja koiralauman kynsissä, ennen kuin se oli hyökännyt leiriin. Seuraavana tunnelin suuaukosta nilkutti Tuhkamarja, joka kantoi yrttitukkoa suussaan; ja hänen jälkeensä Vatukka-tassu ja Keltatassu, kaksi uusinta oppilasta, jotka olivat myös Tiikeritähden pentuja.

Viimein Tulisydän näki Pajaturkin rinnalla astelevan Hiekkamyrskyn. Pajaturkin kolme pentua pomppivat heidän ympärillään autuaan tietämättöminä klaanin kokemista kauhunhetkistä.

Kehräys nousi Tulisydämen kurkusta, kun hän säntäsi kohti Hiekkamyrskyä ja painoi kuononsa tämän kylkeä vasten. Vaaleanoranssi soturi hukutti Tulisydämen korvat nuolaisuihin, ja kun Tulisydän nosti katseensa, hän näki tämän vihreiden silmien hehkuvan lämpimästi.

”Olin hirveän huolissani sinusta”, Hiekkamyrsky maukui hiljaa. ”Ne koirat olivat uskomattoman suuria! En ole eläessäni ollut yhtä kauhuissani.”

”En minäkään”, Tulisydän tunnusti. ”Kun odotin niitä, pelkäsin koko ajan, että ne olivat saaneet sinut kiinni.”

”Minutko muka?” Hiekkamyrsky kavahti kauemmas; hänen hännänpänsä nytkähteli, ja Tulisydän ehti jo luulla loukanneensa häntä. Sitten hän näki pilkkeen naaraan silmäkulmassa. ”Tulisydän, juoksin sinun ja koko klaanin puolesta. Minusta tuntui kuin olisin saanut siivet Tähtiklaanilta!”

Hiekkamyrsky asteli aukion keskelle ja katseli ympärilleen. Hänen ilmeensä synkkeni. ”Missä Sinitähti on? Harmaaraita sanoi, että hän on kuollut.”

”Niin on”, Tulisydän vastasi. ”Yritin pelastaa hänet, mutta kamppailu virtaa vastaan oli hänelle liikaa. Hän on nyt pesässään.” Hän empi hetken, ennen kuin jatkoi: ”Usvajalka ja Kiviturkki ovat hänen luonaan.”

Hiekkamyrsky kääntyi häntä kohti karvat pystyssä. ”Onko leirissämme Jokiklaanin satureita? Miksi?”

”He autoivat minua kiskomaan Sinitähden joesta”, Tulisydän selitti. ”Ja... hän on heidän emonsa.”

Hiekkamyrsky jähmettyi paikoilleen, ja hänen silmänsä avautuivat mymyrkäisiksi. ”Sinitähtikö? Mutta miten –”

Tulisydän keskeytti Hiekkamyrskyn koskettamalla tämän kuonoa omallaan. ”Kerron kaiken myöhemmin”, hän lupasi. ”Juuri nyt minun täytyy varmistaa, että klaanilla on kaikki hyvin.”

Sillä välin loput klaanista oli ilmestynyt piikkihernetunne-
lista ja alkanut kokoontua resuiseksi kehäksi Tulisydämen ja
Hiekkamyrskyn ympärille. Tulisydän tunnisti Lehvätassun ja
Saarnitassun, kaksi oppilasta, jotka olivat houkutelleet koirat
peräänsä kaikkein ensimmäisinä. ”Hyvin tehty teiltä molem-
milta”, hän maukui.

Nuoret kissat kehräsivät. ”Piilottelimme pähkinäpensaassa
kuten käskit ja loikkasimme esiin heti, kun saimme koirat
näkyviimme”, naukui Saarnitassu.

”Niin. Tiesimme, että emme voi päästää niitä leiriin”,
Lehvätassu lisäsi.

”Olitte hyvin urheita”, Tulisydän ylisti. Hän muisti jäl-
leen kerran Tiikeritähden murhaaman pentujen emon, Juova-
naaman hervottoman ruumiin. ”Olen ylpeä teistä – ja niin
olisi emonnekin.”

Saarnitassu kyyristyi kasaan ja näytti äkisti vain heiveröi-
seltä pennulta. ”Pelkäsin aivan *kamalasti*”, hän tunnusti. ”Jos
olisimme tienneet, millaisia koirat olivat, emme varmaankaan
olisi uskaltaneet tehdä sitä.”

”Me kaikki pelkäsimme”, Tomuturkki maukui saapues-
saan paikalle. Hän nuolaisi lämpimästi Lehvätassua. ”En ole
koskaan elämässäni juossut yhtä lujaa. Te kaksi olitte kerras-
saan loistavia.”

Vaikka Tomuturkin keuhut oli osoitettu yhtä lailla molem-
mille oppilaille, hänen katseensa lämpeni vain Lehvätassulle.
Tulisydämen onnistui kätkeä hilpeytensä. Ruskean raidallisen
soturin kiintymys nuoreen naaraaseen ei pysynyt salassa ke-
neltäkään.

”Sinäkin onnistuit hienosti, Tomuturkki”, Tulisydän mau-
kui. ”Klaani on kiitoksen velkaa teille kaikille.”

Tomuturkki ei irrotanut heti katsettaan Tulisydämen
silmistä mutta nyökkäsi lopulta aavistuksen verran. Kun

hän lähti paikalta, Tulisydän äkkäsi ohitseen kulkevan Pilvihännän, joka ohjasi lempeästi Irvinaaman kulkua. Tulisydän pysäytti heidät ja kysyi: ”Onko kaikki hyvin, Irvinaama?”

”On kyllä”, nuori naaras vastasi vaikka pälyili ympärilleen terveellä silmällään. ”Oletko varma, että yksikään koira ei päässyt näin kauas?”

”Tutkin itse koko leirin”, Tulisydän ilmoitti. ”Koirista ei näy jälkeäkään.”

”Hän toimi todella rohkeasti Aurinkokivillä”, maukui Pilvihäntä ja kosketti kuonollaan Irvinaaman lapaa. ”Hän auttoi minua vartiassa puun oksalla.”

Irvinaama piristyi. ”En näe yhtä hyvin kuin ennen mutta osaan kuunnella ja haistella.”

”Mainiota”, Tulisydän maukui. ”Kiitos myös sinulle, Pilvihäntä. Olin oikeassa, kun luotin sinuun.”

”Kaikki selvisivät mallikkaasti.” Ääni oli Tuhkamarjan; Tulisydän kääntyi katsomaan parantajaa, joka nilkutti häntä kohti Hiiriturkki tiiviisti kintereillään. ”Minkäänlaista pakokauhua ei syntynyt, ei edes silloin, kun kuulimme lauman ulvonnan.”

”Ovatko kaikki siis kunnossa?” Tulisydän kysyi levottomana.

”Kellään ei ole hätää.” Parantajan siniset silmät loistivat huojennuksesta. ”Hiiriturkin kynsi katkesi, kun hän pakeni koiria, mutta siinä kaikki. Tulehan, Hiiriturkki. Laitetaan siihen jotakin.”

Kun Tulisydän katseli heidän kulkuaan, hän huomasi, että Valkomyrsky oli ilmestynyt hänen vierelleen. ”Voisimmeko vaihtaa sanasen?”

”Tietenkin.”

”Anna anteeksi.” Valkomyrskyn katse tulvi murhetta. ”Tiedän, että pyysit minua pitämään huolta Sinitähdestä, kun pakenimme koirien tieltä. Hän ehti kuitenkin livistäää

Aurinkokiviltä, ennen kuin edes huomasin, että hän oli pois. On minun syytäni, että hän on kuollut.”

Tulisydän siristi silmiään vanhemmalle soturille. Hän huomasi ensimmäistä kertaa, kuinka lopen uupuneelta tämä näytti. Vaikka Valkomyrsky oli Myrskyklaanin vanhin soturi, hän oli aina tuntunut vahvalta ja tarmokkaalta kiiltävine, huolella suittuine turkkeineen. Nyt hän näytti sata vuoden-aikaa vanhemmalta kuin lähtiessään leiristä sinä aamuna.

”Älä ole naurettava!” Tulisydän sanoi pontevasti. ”Vaikka olisitkin huomannut, että Sinitähti oli kadonnut, mitä muka olisit voinut tehdä? Hän oli päällikkösi – et olisit voinut pakottaa häntä jäämään.”

Valkomyrsky räpytti silmiään. ”En rojhennut käskeä kehtään hänen peräänsä – en, kun koiralauma oli valloillaan. Emme voineet tehdä muuta kuin pysytellä Aurinkokiviä ympäröivissä puissa ja kuunnella ulvontaa...” Häntä puistatti. ”Minun olisi silti pitänyt tehdä *jotakin*.”

”Teit jo kaikkiesi”, Tulisydän vakuutti. ”Pysyt klaanin rinnalla ja pidit sen turvassa. Loppujen lopuksi Sinitähti teki itse oman päätöksensä. Oli Tähtiklaanin tahto, että hän kuoli pelastaessaan meidät.”

Valkomyrsky nyökkäsi hitaasti, mutta hänen katseensa oli yhä levoton, kun hän maukui hiljaa: ”Siitäkin huolimatta, että hän oli menettänyt kaiken uskonsa Tähtiklaaniin.”

Tulisydän muisti salaisuuden, jonka vain he kaksi jakoivat – viime kuden aikana Sinitähden mieli oli alkanut järkkä. Tiikeritähden petos oli järkyttänyt häntä perinpohjaisesti, ja hän oli alkanut uskoa, että soturiesi-isät olivat julistaneet sodan häntä vastaan. Tulisydämen ja Valkomyrskyn oli Tuhkamarjan avulla onnistunut salata suurin osa päällikön heikkoudesta muulta klaanilta. Tulisydän tiesi kuitenkin myös, että Sinitähti oli muuttanut mieltään aivan viime hetkinään.

”Ei, Valkomyrsky”, Tulisydän vastasi mielissään siitä, että saattoi tarjota edes vähän lohtua ylväälle vanhalle soturille. ”Hän solmi rauhan Tähtiklaanin kanssa, ennen kuin kuoli. Hän tiesi täsmälleen, mitä teki ja minkä vuoksi. Hänen ajatuksensa olivat jälleen selkeät, ja hänen uskonsa oli vahva.”

Ilo pyyhki surun Valkomyrskyn silmistä, ja hän kumarsi. Tulisydän ymmärsi, kuinka kova isku Sinitähden kuoleman täytyi olla valkoiselle soturille; he olivat olleet ystävykset koko pitkän elämänsä ajan.

Nyt loputkin klaanin jäsenistä olivat hiipineet kehäksi Tulisydämen ympärille. Kauhea koettelemus ja epävarmuus tulevasta kuvastuivat heidän katseistaan, ja Tulisydän nielaisi hermostuneesti. Hän ymmärsi, että oli hänen tehtävänsä tukahduttaa nuo pelot.

”Tulisydän”, Saniaisturkki kysyi epäröiden, ”onko totta että Sinitähti on kuollut?”

Tulisydän nyökkäsi. ”Kyllä, se on totta. Hän... hän menehtyi pelastaessaan minua ja meitä kaikkia.” Hän alkoi pelätä, että ei saisi enää sanaakaan suustaan, ja hänen täytyi nielaista. ”Te kaikki tiedätte, että olin viimeisenä kissaketjussa, joka johdatti koirat rotkolle. Kun olin päässyt melkein perille, Tiikeritähti loikkasi päälleni ja painoi minut maata vasten niin, että johtajakoira sai minut kiinni. Ilman Sinitähteä se olisi koitunut kohtalokseni, ja koirat olisivat jääneet metsään. Hän syöksyi päin koira aivan kuilun partaalla, ja... molemmat putosivat.”

Hän saattoi nähdä, kuinka huoli levisi hänen klaanitovereidensa keskuuteen kuin metsää huojuttava tuuli.

”Mitä sitten tapahtui?” Hallaturkki kysyi hiljaa.

”Hyppäsin hänen peräänsä mutta en onnistunut pelastamaan häntä.” Tulisydän sulki hetkeksi silmänsä. Hän ajatteli kuohuvaa vettä ja toivottomia yrityksiään pitää päällikkö

pinnalla. ”Jokiklaanin Usvajalka ja Kiviturkki tulivat avukse-
ni, kun virta oli kuljettanut meidät pois rotkosta”, hän jatkoi.
”Sinitähti eli vielä, kun nostimme hänet vedestä, mutta silloin
oli jo liian myöhäistä. Hän oli menettänyt yhdeksännen hen-
kensä, ja hän lähti keskuudestamme Tähtiklaaniin.”

Jostakin päin kissojen piiriä kuului surun ulvahdus. Tuli-
sydän käsitti, että monet klaanista eivät olleet edes syntyneet,
kun Sinitähdestä oli tullut päällikkö, ja hänen menettämisen-
sä täytyi tuntua samalta kuin itse Nelipuun mahtavat tammet
olisi revitty juuriltaan yhdessä yössä.

Hän korotti ääntään eikä antanut sen väristä. ”Muistakaa,
että Sinitähti ei ole poissa. Hän suojelee meitä jo nyt Tähti-
klaanista käsin... hänen henkensä on täällä meidän kanssam-
me.” *Tai hänen pesässään*, hän ajatteli itsekseen, *vaihtamassa*
kieliä Kiviturkin ja Usvajalan kanssa.

”Haluaisin nähdä Sinitähden nyt”, maukui Pilkkuhäntä.
”Missä hän on – pesässäänkö?” Hän lähti kohti luolan sisään-
käyntiä Kirjohäntä ja Pikkukorva vierellään.

”Minä tulen mukaan”, Hallaturkki tarjoutui ja pomppasi
jaloilleen.

Tulisydän säikähti. Hän oli toivonut, että Usvajalka ja
Kiviturkki saisivat viettää mahdollisimman paljon aikaa kuol-
leen emonsa kanssa, mutta sitten hän muisti, että Harmaa-
raitaa ja Hiekkamyrskyä lukuun ottamatta kukaan ei edes
tiennyt, että Jokiklaanin soturit olivat leirissä.

”Odottakaa –”, hän aloitti ja tunkeutui piirin läpi.

Liian myöhään. Pilkkuhäntä ja Hallaturkki seisoivat jo
Sinitähden pesän suulla karvat pystyssä ja häntä kaksinkertai-
seksi pörhistyneenä. He olivat jo löytäneet vierailijat. Halla-
turkki päästi uhkaavaa ärinää. ”Mitä *te* täällä teette?”

MAAILMAN SUOSITUIN KISSASARJA!

Tiikeritähden vallanhimo syöksee metsän
pahempaan vaaraan kuin koskaan aiemmin,
ja klaanipäälliköiden on tehtävä vaikeita valintoja.
Edessä on viimeinen taistelu metsän kohtalosta.

www.wsoy.fi	N84.2 ISBN 978-951-0-49567-4

Kannen kuva: Owen Richardson